3. Artikel 7 EEG-Verdrag verzet zich niet tegen een nationale bepaling van burgerlijk procesrecht, die een vereenvoudigde inningsprocedure voorziet welke niet openstaat voor schuldeisers die een in buitenlandse valuta luidende schuldvordering op een op het nationale grondgebied gevestigde debiteur geldend willen maken, doch iedere op het grondgebied van een Lid-Staat gevestigde schuldeiser de mogelijkheid laat, een schuldvordering ongeacht de valuta waarin zij luidt, volgens de normale rechtsvorderingsprocedure geldend te maken.

In zaak 22/80,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Amtsgericht Berlijn-Schöneberg in het aldaar aanhangig geding tussen

BOUSSAC SAINT-FRÈRES SA, te Rijsel (Frankrijk),

en

BRIGITTE GERSTENMEIER, te Euskirchen (Duitsland),

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 7 EEG-Verdrag,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt: H. Kutscher, president, P. Pescatore en T. Koopmans, kamerpresidenten, J. Mertens de Wilmars, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe en A. Touffait, rechters,

advocaat-generaal: H. Mayras
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

I — De feiten en het procesverloop

De Franse vennootschap Boussac Saint-Frères (hierna: Boussac) heeft bij het Amtsgericht Berlijn-Schöneberg een verzoek ingediend tot verkrijging van een rechterlijk bevel tot betaling van een bedrag van FF 1 934,52, haar verschuldigd door mevr. Brigitte Gerstenmeier, een in de Bondsrepubliek Duitsland woonachtige particulier.

Op grond van paragraaf 688 van het Duitse wetboek van burgerlijke rechtsvordering (Zivilprozeßordnung, hierna ZPO) kon de aangezochte rechter evenwel geen gevolg geven aan dit verzoek; na een wetswijziging bij de zogenoemde „Vereinfachungsnovelle" van 3 december 1976 kan geen procedure tot verkrijging van een rechterlijk bevel tot betaling (Mahnverfahren) als bedoeld in paragraaf 688 ZPO meer worden ingeleid ter zake van een vordering in buitenlandse valuta op een in de Bondsrepubliek Duitsland gevestigde schuldenaar; dit is alleen nog mogelijk wanneer de schuldenaar in het buitenland is gevestigd. Van oordeel dat een dergelijke regeling in wezen discriminerend is, heeft de aangezochte rechter bij beschikking van 24 november 1979 de behandeling van de zaak geschorst en het Hof van Justitie verzocht om een prejudiciële beslissing over de vraag

„of deze wijziging van het Duitse wetboek van burgerlijke rechtsvordering tegenover schuldeisers uit andere Lid-Staten van de Europese Gemeenschap een discriminerende maatregel is en wegens strijd met artikel 7 EEG-Verdrag ten opzichte van die schuldeisers geen rechtsgevolg heeft, zodat zij ook thans en in de toekomst vorderingen in buitenlandse valuta op in de Bondsrepubliek Duitsland woonachtige debiteuren in het ‚Mahnverfahren' geldend kunnen maken".

De verwijzingsbeschikking is op 14 januari 1980 ingeschreven ter griffie van het Hof.

Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door Boussac, te dezen vertegenwoordigd door H. Weil, advocaat te Frankfurt; de regering van de Bondsrepubliek Duitsland, te dezen vertegenwoordigd door E. Bülow als gemachtigde; en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, te dezen vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Karpenstein als gemachtigde.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Schriftelijke opmerkingen, ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG

Boussac beklemtoont vooreerst dat het Mahnverfahren wegens zijn eenvoud, snelheid en geringe kosten veel voordelen biedt vergeleken met de normale rechtsvorderingsprocedure; zij herinnert

eraan dat tot 1 juli 1977, toen de wet van 3 december 1976 in werking is getreden, de inning van een vordering door middel van deze procedure mogelijk was zonder dat men rekening diende te houden met de valuta waarin de vordering luidde, of met de staat waarin de debiteur woonachtig was, zolang het maar om een staat ging die partij is bij het Verdrag van Brussel van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (Executieverdrag).

De wijziging van paragraaf 688 ZPO is niet alleen in strijd met het discriminatieverbod van artikel 7 EEG-Verdrag, doch ook met het uit de geest van het Verdrag voortvloeiende verbod beperkingen aan te brengen in bestaande liberale regelingen.

Genoemde paragraaf 688 valt binnen de werkingssfeer van het EEG-Verdrag, aangezien de erin neergelegde beperkingen een ongunstige uitwerking hebben op de verwezenlijking van verscheidene doelstellingen van het Verdrag, te weten de harmonische ontwikkeling van de economische activiteit binnen de gehele Gemeenschap (artikel 2), het vrije verkeer van goederen (artikel 3, sub a, en artikel 9 e.v.), de gelijkmaking van de mededingingsvoorwaarden (artikel 3, sub f), de vrijmaking van de betalingen (artikel 106) en de gelijkheid bij de rechtsbescherming voor alle onderdanen van de Gemeenschap (artikel 220).

Paragraaf 688 leidt tot een ongelijke behandeling van schuldeisers naar gelang van de valuta (Duitse of buitenlandse) waarin hun schuldvorderingen luiden. Bovendien leidt hij tot discriminatie tussen schuldeisers met vorderingen in buitenlandse valuta naar gelang de debiteur is gevestigd in de Bondsrepubliek Duitsland dan wel in een andere staat die partij is bij het Executieverdrag.

Ofschoon dit verschil in behandeling niet aanknoopt aan de nationaliteit, is de werking ervan evenwel identiek met die van discriminatie uit hoofde van nationaliteit. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is er sprake van verkapte discriminatie wanneer een nationale regeling tot gevolg heeft dat eigen onderdanen in een gunstiger positie worden geplaatst dan onderdanen van andere Lid-Staten. Dit is nu juist het geval bij het onderscheid dat in paragraaf 688 wordt gemaakt.

Het Mahnverfahren staat immers open voor Duitse ondernemingen die hun facturen voor buitenlandse handelstransacties binnen de Gemeenschap (waarvan alle Lid-Staten zijn toegetreden tot het Executieverdrag) in Duitse mark stellen, terwijl ondernemingen uit andere Lid-Staten, wier facturen in hun nationale valuta luiden, geen gebruik van deze procedure kunnen maken. Het is weliswaar juist dat deze procedure evenmin kan worden gebruikt door een Duitse schuldeiser die van een Duitse debiteur een vordering in buitenlandse valuta wil innen, doch men mag daarbij niet uit het oog verliezen dat het in een dergelijk geval, dat overigens in het normale handelsverkeer uiterst zelden zal voorkomen, niet gaat om een internationale transactie. Tegenover een in het buitenland gevestigde debiteur daarentegen kan een Duitse schuldeiser ongetwijfeld de procedure van het Mahnverfahren inleiden ter inning van een in buitenlandse valuta luidende vordering. Dientengevolge worden Duitse ondernemingen in het buitenlandse handelsverkeer geenszins benadeeld, ongeacht of zij hun facturen in nationale dan wel in buitenlandse valuta opstellen, terwijl ondernemingen uit andere Lid-Staten enkel van het Mahnverfahren gebruik kunnen maken wanneer zij hun facturen in Duitse valuta uitschrijven.

Met betrekking tot de door de Duitse regering aangevoerde rechtvaardiging, dat

de in paragraaf 688 ZPO gestelde beperking voortvloeit uit de noodzaak in het Mahnverfahren een stelsel van geautomatiseerde gegevensverwerking toe te passen — hetgeen tot standaardisering van deze procedure noopt en tot uitsluiting van schuldvorderingen in buitenlandse valuta —, merkt Boussac op, dat die automatisering nog niet daadwerkelijk is ingevoerd. Voorts wijst zij erop, dat deze rechtvaardiging niet geldt voor de inning van vorderingen in buitenlandse valuta tegen een binnen de Gemeenschap gevestigde buitenlandse debiteur, aangezien het Mahnverfahren in dat geval nog wel mogelijk is. In de considerans van de Vereinfachungsnovelle heeft de Bondsregering het behoud van deze mogelijkheid gerechtvaardigd door te wijzen op de noodzaak Duitse ondernemingen de inning van kleine of middelgrote vorderingen op buitenlandse debiteuren te vergemakkelijken. Nu dit argument geldt voor Duitse ondernemingen, valt niet in te zien waarom het niet voor buitenlandse ondernemingen zou gelden. Bovendien moet hoe dan ook aan gelijke toegang tot een rechterlijke procedure voor alle onderdanen van de Gemeenschap voorrang worden verleend boven het belang van een gerationaliseerde behandeling van de zaken door de gerechten. Hieruit vloeit voort dat paragraaf 688 ZPO in zijn thans geldende versie niet objectief is gerechtvaardigd.

De betwiste bepaling is overigens ook onverenigbaar met het gemeenschapsrecht omdat zij een ongerechtvaardigde stap terug vormt ten opzichte van de voorheen in deze sector gerealiseerde vrijmaking. Uit tal van bepalingen van het EEG-Verdrag blijkt immers dat het verbod om terug te komen op eerdere liberalisatiemaatregelen, ook al is het niet uitdrukkelijk geformuleerd, een intrinsiek beginsel van het Verdrag vormt.

De bestreden bepaling vormt bovendien een althans onrechtstreekse schending van het beginsel van de vrijheid van betalingen bedoeld in artikel 106 EEG-Verdrag, doordat zij de buitenlandse schuldeiser die gebruik wenst te maken van de eenvoudiger en minder dure procedure van het Mahnverfahren, dwingt voor de levering van goederen en diensten facturen op te maken in Duitse valuta, dat wil zeggen in een andere valuta dan de zijne.

Het gaat niet aan te betogen dat de schuldeiser deze discriminatie uit de weg kan gaan door zijn in buitenlandse valuta luidende schuldvordering om te zetten in een vordering in DM. Deze stelling is om twee redenen onjuist: in de eerste plaats omdat de debiteur naar Duits burgerlijk recht kan kiezen tussen betaling in Duitse valuta en betaling in buitenlandse valuta en in de twee plaats omdat de schuldeiser niet het wisselrisico dient te dragen in de periode tussen het instellen van de vordering in rechte en de tenuitvoerlegging van zij titel.

Het is tenslotte niet zonder belang dat de Engelse Court of Appeal in een arrest van 26 november 1976 (Schorsch Meier GmbH/Hennin, zaak nr. 7351630), zich baserend op het EEG-Verdrag en inzonderheid op artikel 106, heeft verklaard dat de Engelse rechtbanken voortaan zijn gehouden, verzoeken om betaling van in buitenlandse valuta luidende schuldvorderingen toe te wijzen. Deze uitspraak vormt een ommekeer in de sinds de 17e eeuw bestaande vaste rechtspraak in het Verenigd Koninkrijk; de daarin door de Engelse rechter ontwikkelde beginselen moeten ook in het onderhavige geval worden toegepast. In dit opzicht moet worden beklemtoond dat de inbreuk die paragraaf 688 ZPO op het gemeenschapsrecht maakt, nog ernstiger is omdat de daarin vervatte beperking is ingevoerd na het inwerkingtreden van het EEG-Verdrag en omdat onder-

scheid wordt gemaakt naar gelang het gaat om een schuldvordering op een Duitse debiteur dan wel op een debiteur in een andere Lid-Staat van de Gemeenschap.

De *regering van de Bondsrepubliek Duitsland* meent dat de bepalingen waarbij in buitenlandse valuta luidende schuldvorderingen van inning door middel van het Mahnverfahren worden uitgesloten, niet strijdig zijn met het gemeenschapsrecht, aangezien het daarin gemaakte onderscheid niet berust op het criterium van de nationaliteit van de verzoeker. Er is evenmin sprake van een feitelijke discriminatie, want de beperking vloeit voort uit de noodzaak de procedure op passende wijze te organiseren. Bovendien blijft voor de schuldeiser steeds de mogelijkheid bestaan zijn in buitenlandse valuta luidende vorderingen geldend te maken door middel van de gewone procedure.

Het Mahnverfahren biedt overigens enkel dan voordelen wanneer de verweerder geen tegenspraak voert. Wanneer een buitenlandse schuldeiser een vordering geldend wil maken zonder haar bij het begin van de procedure eerst in nationale valuta om te zetten, kan men normaliter verwachten dat wegens de schommelingen in de wisselkoers tegenspraak wordt gevoerd. Het is dan ook gerechtvaardigd deze procedure niet open te stellen voor schuldvorderingen die niet vooraf in nationale munt zijn omgezet.

De door de wet van 3 december 1976 in paragraaf 688 ZPO aangebrachte wijzigingen berusten op voorstellen van een onderzoekcommissie die had nagegaan of de invoering van geautomatiseerde gegevensverwerking dienstig kon zij bij de rationalisering van het Mahnverfahren. Uit het onderzoek was gebleken dat de opneming van Mahnverfahren ter zake van in buitenlandse valuta luidende vorderingen in het geautomatiseerde stelsel technisch bijzonder ingewikkeld was en bovendien de kosten te hoog zou doen oplopen. Daarom was besloten de toepassing van het Mahnverfahren uit te sluiten voor de inning van dergelijke schuldvorderingen in de Bondsrepubliek. Niettemin kunnen buitenlandse schuldeisers een procedure ter verkrijging van een rechterlijk bevel tot betaling inleiden, mits zij hun vorderingen in Duitse valuta omzetten.

Ten slotte moet duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen lid 1 van paragraaf 688, dat de toepassing van het Mahnverfahren voor in buitenlandse valuta luidende schuldvorderingen uitsluit wanneer de debiteur in de Bondsrepubliek Duitsland is gevestigd, en lid 3, volgens hetwelk het Mahnverfahren mogelijk is wanneer de debiteur in een andere Lid-Staat is gevestigd. Laatstbedoeld artikellid bevat in feite niets anders dan uitvoeringsbepalingen van het Executieverdrag en moet waarborgen dat titels, zoals rechterlijke dwangbevelen, die binnen de werkingssfeer van voornoemd Verdrag vallen, ook daadwerkelijk op het nationale grondgebied kunnen worden gegeven. Het spreekt in dit verband vanzelf dat zowel de beslissing waarbij verlof tot tenuitvoerlegging wordt gegeven, als de tenuitvoerlegging zelf binnen de Gemeenschap worden vergemakkelijkt wanneer de titel al meteen een bedrag vermeldt in de valuta van de Lid-Staat waar het verlof tot tenuitvoerlegging moet worden gegeven en waar de tenuitvoerlegging daadwerkelijk moet plaatshebben.

De gelijkheid van behandeling tussen de Lid-Staten wordt op dit gebied gewaarborgd doordat overeenkomstige, op beslissingen van buitenlandse gerechten berustende titels in de Bondsrepubliek Duitsland van verlof tot tenuitvoerlegging worden voorzien en vervolgens ook ten uitvoer worden gelegd, ongeacht of het bedrag waarop zij betrekking hebben, in nationale dan wel in buitenlandse valuta luidt.

Concluderende meent de Bondsregering dat paragraaf 688 ZPO in zijn thans geldende versie de toegang van buitenlandse schuldeisers tot de gerechten niet bemoeilijkt en noch naar zijn bedoeling noch in feite tot discriminatie leidt.

De *Commissie van de Europese Gemeenschappen* meent dat in de onderhavige zaak geen serieuze aanwijzingen voorhanden zijn van een discriminatie op grond van nationaliteit en mitsdien ook niet van een schending van artikel 7 EEG-Verdrag.

De regeling van paragraaf 688 ZPO gaat immers in feite niet uit van de nationaliteit van de procespartijen, doch onderscheidt enkel volgens objectieve criteria, zoals de woonplaats van de debiteur en de valuta waarin de betwiste schuldvordering luidt.

Tegen in de Bondsrepubliek Duitsland gevestigde debiteurs kan, ongeacht hun nationaliteit, enkel een Mahnverfahren worden ingeleid wanneer de betwiste schuldvordering in Duitse valuta luidt; tegen in andere Lid-Staten van de Gemeenschap gevestigde debiteurs kan deze procedure steeds worden ingeleid, zowel voor in Duitse valuta als voor in vreemd geld luidende schuldvorderingen. Er is dan ook duidelijk geen sprake van discriminatie op grond van nationaliteit, want dit begrip speelt in geen van beide gevallen een rol.

Ten overvloede preciseert de Commissie nog dat ook uit andere bepalingen van het Verdrag, gelijk artikel 106 of artikel 67, geen enkel argument tegen paragraaf 688 ZPO kan worden afgeleid.

In de eerste plaats moet worden beklemtoond dat de betwiste regeling geenszins in de weg staat aan de overmaking van het bedrag dat verzoekster van verweerster verlangt. Het is overigens hoe dan ook nutteloos zich in casu te willen beroepen op artikel 106 EEG-Verdrag, omdat paragraaf 688 ZPO op generlei wijze betrekking heeft op de overmaking van deviezen naar een andere Lid-Staat, want ter zake van in buitenlandse valuta luidende vorderingen staat het Mahnverfahren ook niet open voor in de Bondsrepubliek Duitsland gevestigde schuldeisers, en omdat verzoekster steeds kan pogen haar vordering te innen met behulp van de gewone rechtsmiddelen.

Artikel 67, dat betrekking heeft op de beperkingen op het verkeer van kapitaal als dusdanig, komt in de onderhavige zaak nog minder in aanmerking dan artikel 106.

Concluderend geeft de Commissie het Hof in overweging, de vraag van het Amtsgericht Berlijn-Schöneberg te beantwoorden als volgt:

„Voor zover de toegang tot de algemene rechtswegen mogelijk blijft, verzetten artikel 7 EEG-Verdrag noch andere bepalingen van gemeenschapsrecht zich tegen een regeling waarbij een vereenvoudigde gerechtelijke procedure om een schuldvordering op een in de Bondsrepubliek Duitsland gevestigde debiteur geldend te maken, wordt beperkt tot uitsluitend in nationale valuta luidende schuldvorderingen".

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 18 juli 1980 hebben Boussac, de regering van de Bondsrepubliek Duitsland en de Commissie van de Europese Gemeenschappen mondelinge opmerkingen gemaakt.

De gemachtigde van de Commissie heeft bij die gelegenheid erkend dat het gebruik van de normale rechtswegen in

plaats van het Mahnverfahren, anders dan hij in zijn memorie had beweerd, in Duitsland extra kosten met zich brengt.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 17 september 1980 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij beschikking van 24 november 1979, ingekomen ten Hove op 14 januari 1980, heeft het Amtsgericht Berlijn-Schöneberg krachtens artikel 177 EEG-Verdrag een vraag gesteld over de toepassing van artikel 7 EEG-Verdrag.

2 Een in Frankrijk gevestigde firma, die aan een afneemster in Duitsland stoffen had verkocht en geleverd, heeft bij het Amtsgericht een procedure („Mahnverfahren") ingeleid ter verkrijging van een rechterlijk bevel tot betaling van het nog verschuldigde gedeelte van het desbetreffende factuurbedrag. Bedoelde procedure stelt de schuldeiser in staat, op eenvoudige en snelle wijze een bevel tot betaling van een geldsom te verkrijgen. Na de indiening van het verzoek wordt de debiteur niet opgeroepen of gedagvaard, doch nadat het bevel tot betalen („Mahnbescheid"), dat door de rechter op een door de schuldeiser ingevuld formulier wordt gegeven, hem is betekend, kan hij wel tegenspraak voeren. Wordt geen tegenspraak gevoerd, dan wordt het betalingsbevel op verzoek van de schuldeiser omgezet in een „Vollstrekkungsbescheid", dat een executoriale titel vormt.

3 Naar het Amtsgericht overweegt, was het tot 1 juli 1977 mogelijk, in deze procedure zowel vorderingen in nationale als in buitenlandse valuta geldend te maken. Sedert de inwerkingtreding op die datum van de zogenoemde „Vereinfachungsnovelle" van 3 december 1976, is zij evenwel niet meer toegelaten ter zake van vorderingen op een in Duitsland gevestigde debiteur indien de vordering in buitenlandse valuta luidt; bij vorderingen in buitenlandse valuta op in het buitenland gevestigde debiteuren, staat genoemde procedure echter nog wel open.

4 In verband hiermee vraagt de nationale rechterlijke instantie het Hof van Justitie, of deze wijziging van het Duitse procesrecht ten aanzien van schuldeisers uit andere Lid-Staten van de Gemeenschap een discriminerende maatregel vormt, waaraan wegens schending van artikel 7 EEG-Verdrag elke werking moet worden ontzegd.

5 Het staat weliswaar niet aan het Hof zich in het kader van artikel 177 EEG-Verdrag uit te spreken over de geldigheid van een nationale wet, doch het is wel bevoegd om, met het oog op de samenwerking met de nationale rechterlijke instanties, elementen van gemeenschapsrecht aan te wijzen waarvan de uitlegging de nationale rechterlijke instantie in staat moet stellen de aldaar gerezen problemen op te lossen.

6 Uit de stukken is gebleken dat de „Vereinfachungsnovelle", die bij de Duitse rechter twijfel heeft doen rijzen, ten doel had het „Mahnverfahren" te rationaliseren door gebruikmaking van geautomatiseerde gegevensverwerking. Aangezien een technisch onderzoek had uitgewezen dat de opneming van vorderingen in buitenlandse valuta in een dergelijk geautomatiseerd stelsel onevenredig grote moeilijkheden zou opleveren, besloten de Duitse instanties het „Mahnverfahren" in beginsel enkel open te stellen voor vorderingen in Duitse valuta. Een uitzondering op dit beginsel werd evenwel gemaakt voor vorderingen in buitenlandse valuta op debiteuren gevestigd in staten die partij zijn bij het Verdrag van Brussel van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken; naar de mening van de Duitse instanties maakten de bepalingen van dit Verdrag een dergelijke uitzondering noodzakelijk.

7 Uit het dossier blijkt voorts dat voor schuldeisers die geen gebruik kunnen maken van de vereenvoudigde procedure van het „Mahnverfahren", de toegang tot de gewone rechtswegen blijft openstaan. Ook schuldeisers die in een „Mahnverfahren" een betalingsbevel hebben verkregen waartegen de debiteur tegenspraak heeft gevoerd, moeten verder van deze gewone rechtswegen gebruik maken.

8 De vraag van de nationale rechter moet derhalve aldus worden verstaan, of artikel 7 EEG-Verdrag zich verzet tegen een nationale bepaling van burgerlijk procesrecht, die een vereenvoudigde inningsprocedure voorziet welke

niet openstaat voor schuldeisers die een in buitenlandse valuta luidende schuldvordering op een op het nationale grondgebied gevestigde debiteur geldend willen maken, doch iedere op het grondgebied van een Lid-Staat gevestigde schuldeiser de mogelijkheid laat, een schuldvordering, ongeacht de valuta waarin zij luidt, volgens de normale rechtsvorderingsprocedure geldend te maken.

9 Artikel 7 EEG-Verdrag verbiedt elke discriminatie op grond van nationaliteit binnen de werkingssfeer van het Verdrag. Deze bepaling verbiedt niet alleen zichtbare discriminaties op grond van nationaliteit, doch ook alle verkapte vormen van discriminatie, die door toepassing van andere onderscheidingscriteria in feite tot hetzelfde resultaat leiden.

10 Een nationale wetgeving die de toegang tot de gerechten afhankelijk stelt van voorwaarden betreffende de valuta waarin een vordering luidt, zou ontegenzeglijk in andere Lid-Staten gevestigde schuldeisers in een ongunstiger positie kunnen plaatsen dan in het binnenland gevestigde crediteuren en aldus een belemmering kunnen vormen voor de handelsbetrekkingen binnen de gemeenschappelijke markt, die vooral de onderdanen van andere Lid-Staten zou benadelen.

11 In haar opmerkingen voor het Hof heeft de Duitse regering betoogd dat een wettelijke regeling zoals de onderhavige niet discriminerend kan zijn, omdat het gemaakte onderscheid — berustend op de valuta waarin de schuldvordering luidt — door objectieve redenen wordt gerechtvaardigd: de door de Duitse wetgeving beoogde automatisering met het oog op de vereenvoudiging van het „Mahnverfahren" is immers niet mogelijk bij vorderingen in buitenlandse valuta.

12 Dit argument overtuigt niet. Waar de Duitse wettelijke regeling het „Mahnverfahren" toelaat ter zake van in buitenlandse valuta luidende vorderingen op debiteurs die gevestigd zijn op het grondgebied van de andere staten die partij zijn bij het Verdrag van Brussel, en de toepassing van deze regel, zoals is komen vast te staan, een niet-mechanische verwerking van die verzoeken in het kader van het „Mahnverfahren" noodzakelijk maakt, kan men zich ten aanzien van in buitenlandse valuta luidende vorderingen op in het binnenland gevestigde debiteurs niet beroepen op de noodzaak van geautomatiseerde verwerking van alle vorderingen in het kader van deze procedure.

13 Hiermee is de gestelde vraag evenwel nog niet volledig beantwoord. Een onderscheid dat berust op de valuta waarin de vordering luidt, en dat uitsluitend geldt voor de vereenvoudigde inningsprocedure, vormt geen rechtstreekse of verkapte discriminatie op grond van nationaliteit, wanneer partijen bij de overeenkomst vrijelijk de valuta kunnen kiezen waarin de vordering luidt, en wanneer, ongeacht de valuta, de gewone procedures openstaan voor schuldeisers die op het grondgebied van andere Lid-Staten zijn gevestigd.

14 Op de gestelde vraag moet mitsdien worden geantwoord, dat artikel 7 EEG-Verdrag zich niet verzet tegen een nationale bepaling van burgerlijk procesrecht, die een vereenvoudigde inningsprocedure voorziet welke niet openstaat voor schuldeisers die een in buitenlandse valuta luidende schuldvordering op een op het nationale grondgebied gevestigde debiteur geldend willen maken, doch iedere op het grondgebied van een Lid-Staat gevestigde schuldeiser de mogelijkheid laat, een schuldvordering ongeacht de valuta waarin zij luidt, volgens de normale rechtsvorderingsprocedure geldend te maken.

Kosten

15 De kosten door de regering van de Bondsrepubliek Duitsland en de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de door het Amtsgericht Berlijn-Schöneberg bij beschikking van 24 november 1979 gestelde vraag, verklaart voor recht:

Artikel 7 EEG-Verdrag verzet zich niet tegen een nationale bepaling van burgerlijk procesrecht, die een vereenvoudigde inningsprocedure voorziet

welke niet openstaat voor schuldeisers die een in buitenlandse valuta luidende schuldvordering op een op het nationale grondgebied gevestigde debiteur geldend willen maken, doch iedere op het grondgebied van een Lid-Staat gevestigde schuldeiser de mogelijkheid laat, een schuldvordering ongeacht de valuta waarin zij luidt, volgens de normale rechtsvorderingsprocedure geldend te maken.

Kutscher	Pescatore	Koopmans	
Mertens de Wilmars	Mackenzie Stuart	O'Keeffe	Touffait

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 29 oktober 1980.

De griffier

A. Van Houtte

De president

H. Kutscher

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL H. MAYRAS VAN 17 SEPTEMBER 1980 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Deze prejudiciële zaak komt voort uit een geschil voortvloeiende uit een verkoopovereenkomst tussen verzoekster in het hoofdgeding, de bekende Franse textielfabrikant Boussac Saint-Frères, en een van haar afnemers, mevr. Gerstenmeier, eigenares van een kledingzaak in Duitsland. Omdat deze haar — in Franse francs luidende — rekening niet volledig had voldaan, maakte verzoekster bij het ter zake bevoegde Amtsgericht Berlijn-Schöneberg een procedure aanhangig ter verkrijging van een rechterlijk bevel tot betaling „Mahnverfahren").

De aangezochte rechter was echter niet in staat om, zoals verzoekster wenste, tegen mevr. Gerstenmeier een betalingsbevel voor het resterende bedrag van de schuld — dus voor een bedrag in vreemde valuta — uit te vaardigen. Ingevolge paragraaf 688, lid 1, van het Duitse wetboek van burgerlijke rechtsvordering („Zivilprozeßordnung" — ZPO) is een verzoek om een rechterlijk bevel tot betaling enkel ontvankelijk wanneer het gaat om een bedrag in nationale valuta, althans wanneer de schuldenaar niet is gevestigd in een staat — niet-zijnde de Bondsrepubliek Duitsland — welke partij is bij het Verdrag van Brussel van 27 september 1968 (hierna

1 — Vertaald uit het Frans.